

Arrest

nr. 245 891 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 april 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 3 mei 2019.

1.2. Op 14 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit La Union in het gelijknamige departement. Sinds 2007 woonde u in de hoofdstad San Salvador. U woonde er in de kolonie Antiguo Custcatlan in een beveiligde wijk. U bent niet getrouwd en heeft geen kinderen. Heel uw familie woont in New York in de Verenigde Staten. U ging in El Salvador naar school tot het secundaire onderwijs. U werkte nadien voor verschillende callcenters, met als laatste betrekking bij One Link tussen december 2018 en eind april 2019. U ging meestal te voet naar het werk.

Op zondag 14 april 2019, toen u om 21 uur terugkwam van uw werk, werd u in uw wijk opgewacht door drie bendeleden, vermoedelijk van de bende 18. Een van de mannen was gewapend met een machete. U vermoedt dat de bendeleden uw tattoos zagen en u daarom verdachten van tot de rivaliserende bende te behoren. U werd door de bus afgezet vlak aan uw huis waardoor u, met behulp van de bewaker, snel de poort binnen kon lopen en de politie kon bellen. De belagers vertrokken drie minuten later weer. U boekte diezelfde avond nog uw vliegtuigtickets naar België, gezien er eerder mensen uit uw wijk verdwenen of vermoord waren. De twee dagen na het incident merkte de bewaker de verdachten nog enkele keren in uw straat op.

U besloot El Salvador te verlaten op 23 april 2019. Via Spanje kwam u op 24 april 2019 aan in België, waar u op 3 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw Salvadoraans paspoort, uw identiteitskaart en enkele krantenartikelen in verband met incidenten die zich in uw buurt voordeden. Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u nog enkele documenten te zullen bezorgen via uw advocaat zoals een screenshot van uw vliegtuigtickets. Tot op heden mocht het CGVS echter nog geen documenten ontvangen.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat zij u mogelijk verdennen van tot de rivaliserende bende te behoren omwille van uw tattoos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaart u dat u na het desbetreffende incident met de bende nog tien dagen in San Salvador bleef wonen (CGVS p. 16). U legt uit dat "het de vliegtuigtickets daarvoor nog veel duurder was" en dat "het goedkoopste alternatief de 23ste april was" (CGVS p. 18). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk zou willen vertrekken, zonder dat "goedkope alternatieven" daarbij een criterium zijn. Bovendien had u tijdens deze tien dagen geen problemen meer (CGVS p. 16). U verklaart dat u ondergedoken leefde (CGVS p. 16), maar tegelijkertijd dat u nog twee dagen bleef verder werken tot 16 april 2019 en dat u eigenlijk nog overal naartoe kon gaan (zoals vrienden of de luchthaven), zolang u maar de Uber nam (CGVS p. 16). Hierdoor kunnen extra vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van uw problemen. Uw verklaringen wijzen niet op een hoogdringendheid bij noch op een ondergedoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven gezet.

Ook reisde u via Madrid naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 18). U verklaart dat “u zo ver mogelijk wou zijn van latino’s om u zo veilig mogelijk te kunnen voelen” en dat “u zich eens u in Europa aankwam reeds 1000 keer veiliger voelde” (CGVS p. 19). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Nog blijkt dat u zich op 30 april 2019 inschreef bij de DVZ met het oog op de registratie van uw verzoek om internationale bescherming. Enkele dagen, op 3 mei 2019, werd uw verzoek geregistreerd. Toch verklaarde u op 5 mei 2019 bij de Brusselse politie dat u niet wist of u een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Meer nog, gevraagd of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg zouden staan, antwoordde u ontkennend (PV toegevoegd aan dossier). Ook dit wijst niet op een nood aan internationale bescherming, wat opnieuw twijfels doet rijzen bij uw aangehaalde problemen.

Hoe dan ook kan uit uw verklaringen over de gebeurtenissen van 14 april 2018 geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat er enkele mannen, van wie u vermoedt dat ze tot de bende 18 behoren, in de buurt van de ingang van uw wijk stonden te wachten. Eén van hen droeg een machete. Ze benaderden u niet dichter dan zo’n dertig meter (CGVS, p. 14). Gevraagd of ze iets zeiden, zegt u aanvankelijk van niet, om vlak erna een tegenstrijdige verklaring af te leggen en te zeggen dat ze u zeiden te komen (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast. Wat er ook van zij, uit deze elementen blijkt niet dat u het doelwit was van een bende. U bent niet zeker van het lidmaatschap van de bende (CGVS, p. 15), uit uw verklaringen blijkt dat er eigenlijk niets gebeurde (CGVS, p. 11), en u maakt evenmin aannemelijk dat deze personen juist u stonden op te wachten. U verklaart hierover wel dat u de enige was die uit de bus stapte op dat moment, en gezien de manier waarop ze naar u toe kwamen (CGVS, p. 11-12). Gezien u eveneens verklaart dat deze personen niet dichter kwamen dan dertig meter, is het echter ook mogelijk dat zij naderden, zagen dat u niet de beoogde persoon was, en daarom niet verder kwamen. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u geïdoleerd werd door een bende. Het loutere gegeven dat mensen van wie één een machete draagt naar u kijken terwijl u van de bus stapt, is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De twee dagen na het incident merkte de bewaker de verdachten nog enkele keren op in uw straat, zonder dat u verder aannemelijk weet te maken dat de bendeleden daar specifiek op u stonden te wachten (CGVS p. 16). Ze probeerden u die twee dagen niet meer te benaderen (CGVS p. 16). Er gebeurde verder niets meer in de periode tussen het incident en uw vertrek uit El Salvador (CGVS p. 17). Ook uit deze vaststellingen kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als een man met tattoos op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Wanneer gevraagd waarom u een target was van de bende verklaart u immers dat “wanneer ze mensen met tattoos zien dat ze dan denken dat die persoon van een rivaliserende bende kan zijn” (CGVS p. 12). Deze uitleg waarom de bende het op u gemunt zou hebben is echter louter speculatief. Het feit dat u vlak nadien verklaart dat “u het verder niet weet”, toont aan dat u slechts gist naar de reden waarom de bende u geïdoleerd zou hebben (CGVS p. 12). Verder heeft u geen concrete indicaties dat uw tatoeages de reden zouden zijn geweest van uw problemen. Bovendien weet u niet aannemelijk te maken op welke manier de bendeleden uw tattoos zouden hebben gezien. Op zoek naar een uitleg hoe ze uw tattoos konden zien, verklaart u dat de straat waar u door wandelt “redelijk druk is” en dat er “in de middag een jonge kerel met een broodmand fietst” (CGVS p. 13-14). Daarnaast verdenkt u mogelijk “de buschauffeur of de persoon die het geld int op de bus” (CGVS p. 14). Met deze algemene en

speculatieve verdenkingen maakt u niet aannemelijk dat u wel degelijk een doelwit was van de bende omwille van uw tattoos. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u niet eens zeker weet tot welke bende uw belagers behoorden (CGVS p. 15). Bijgevolg is het ook niet mogelijk te weten van welke rivaliserende bende u zagezegd verdacht werd lid te zijn. Tot slot kan worden opgemerkt dat u verklaart dat "in El Salvador iedereen weet dat iemand een bendelid is aan de hand van de kledij" en "aan de hand van de manier waarop ze spreken" (CGVS p. 14-15). Omgekeerd kan dus gezegd worden uw belagers relatief eenvoudig konden vaststellen dat u geen bendelid was, aangezien u zich anders kleedt en u op een andere manier spreekt. Bijgevolg weet u niet aannemelijk te maken dat u omwille van uw tatoeages in het vizier van bendeleden zou komen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Salvadoraans paspoort en uw identiteitskaart ondersteunen uw verklaringen over uw El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst. Deze gegevens staan hier niet ter discussie. De krantenartikelen in verband met incidenten die zich in uw buurt voordeden gaan over andere, weliswaar gelijkaardige, incidenten en houden geen verband met uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgend stuk: de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 (stuk 3).

Verweerder brengt op 20 november 2020 een aanvullende nota d.d. 17 november 2020 bij waarbij onder meer gerefereerd wordt aan de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door de bende 18 omdat zij hem mogelijk verdenken van tot de rivaliserende bende te behoren omwille van zijn tattoos. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers houding, waarbij hij na het door hem aangehaalde incident met de bende nog tien dagen in San Salvador bleef wonen om zo de goedkoopste vlucht te nemen, hij bovendien zelfs nog twee dagen bleef verder werken en eigenlijk nog overal naartoe kon gaan met een Uber, niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging en minstens de ernst van zijn vrees ondermijnt; (ii) de vaststelling dat verzoeker in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende eveneens de ernst van zijn vrees voor vervolging ondermijnt; (iii) het gegeven dat verzoeker tijdens een verhoor bij de Brusselse politie geen melding maakt van elementen die zijn onmiddellijke terugkeer in de weg zouden staan, verder afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging; (iv) uit verzoekers verklaringen aangaande de gebeurtenissen op 14 april 2019 hoe dan ook geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid vermits (1) uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij doelwit was van een bende, (2) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit dat de mannen die in de buurt van de ingang van zijn wijk stonden te wachten hem al dan niet aanspraken, (3) het loutere gegeven dat mensen van wie één een machete draagt naar verzoeker kijken terwijl hij van een bus stapt op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, (4) hoewel de bewaker twee dagen na het incident de verdachten nog enkele keren op straat zou hebben gezien, verzoeker niet

weet aan te tonen dat zij daar specifiek op hem stonden te wachten en er bovendien niets meer gebeurde tot zijn vertrek uit El Salvador en (5) verzoekers verwijzing naar zijn profiel als een man met tattoos op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen, nu hij deze vrees *in concreto* aannemelijk moet weten te maken, wat *in casu* niet het geval is, zoals wordt toegelicht en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat verzoekers houding reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden problemen in El Salvador.

Zo wordt ten eerste in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaart u dat u na het desbetreffende incident met de bende nog tien dagen in San Salvador bleef wonen (CGVS p. 16). U legt uit dat “het de vliegtuigtickets daarvoor nog veel duurder was” en dat “het goedkoopste alternatief de 23ste april was” (CGVS p. 18). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk zou willen vertrekken, zonder dat “goedkope alternatieven” daarbij een criterium zijn. Bovendien had u tijdens deze tien dagen geen problemen meer (CGVS p. 16). U verklaart dat u ondergedoken leefde (CGVS p. 16), maar tegelijkertijd dat u nog twee dagen bleef verder werken tot 16 april 2019 en dat u eigenlijk nog overal naartoe kon gaan (zoals vrienden of de luchthaven), zolang u maar de Uber nam (CGVS p. 16). Hierdoor kunnen extra vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van uw problemen. Uw verklaringen wijzen niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven gezet.”

In zoverre verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat zijn vertrek na tien dagen te laat is, dat hij echter onmiddellijk vliegtuigtickets is beginnen zoeken en ondergedoken leefde tot hij zijn land van herkomst kon verlaten, slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat de vaststelling dat verzoeker ervoor koos om het “goedkope alternatief” van vliegtuigtickets af te wachten, terwijl hij zelf aangeeft dat er eerdere vluchten waren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 18), afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo spoedig mogelijk een poging zou ondernemen om zich te verzekeren van bescherming tegen de

voorgehouden vrees door zich te onttrekken uit het gebied waar hij deze vrees koestert. In dit verband kan er bovendien nog op worden gewezen dat verzoeker zijn paspoort op 18 juli 2018 aanvraagde en dus ruim voor het door hem aangehaalde incident op 14 april 2019 (administratief dossier, map 'Documenten' en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 17). Gevraagd naar de reden waarom hij dit paspoort aanvraagde, verklaart verzoeker dat hij zijn oude paspoort verloren was in Costa Rica en bijgevolg in Costa Rica een nieuw uitgereikt kreeg om naar El Salvador te kunnen reizen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 18). Dat er in het paspoort evenwel geen enkele stempel terug te vinden is van deze reis van Costa Rica naar El Salvador, hetgeen volgens verzoekers eigen verklaringen overigens wel degelijk de norm is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 18) - en enkel een stempel van zijn afreis naar Madrid op 24 april 2019, alsook een stempel van de Salvadoraanse autoriteiten van 21 augustus 2018 die verzoeker op geen enkele wijze duidt -, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande de reden voor het aanvragen van dit paspoort op 18 juli 2018 en vormt een indicatie dat verzoeker mogelijk eerder plannen had om El Salvador te verlaten. Uit verzoekers verklaringen kan bovendien geenszins blijken dat hij een erg ondergedoken bestaan leidde gedurende de tien dagen tussen het door hem voorgehouden incident met de benedeleden en zijn vertrek uit El Salvador. Zo geeft verzoeker immers aan dat hij nog twee dagen ging werken en nadien ook soms naar een vriendin ging. Hoewel hij melding maakt van het feit dat hij al zijn verplaatsingen met een auto deed, kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hij verdere voorzorgsmaatregelen nam om zich te beschermen tegen benedeleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 16-17), hetgeen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat verzoeker in de door hem geschetste context, waarbij de benedeleden hem volgens zijn verklaringen eerder waar in El Salvador zouden kunnen vinden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 16), zich schijnbaar nog steeds zonder problemen kon bewegen tussen zijn woning en deze van een vriendin, doet naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband dient er bovendien op worden gewezen dat verzoekers desinteresse in het vergaren van informatie aangaande het feit of de benedeleden nog te zien zouden zijn geweest in de acht dagen voor zijn vertrek uit El Salvador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 16) zijn geschetste vrees eveneens relativeert en verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas.

Verder wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst in een ander land wendt tot de asielinstanties van dat land, *quod non in casu*. Ondanks het feit dat verzoeker via Spanje reisde, diende hij daar immers geen verzoek om internationale bescherming in (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 18). De argumentatie dat hij zich zo ver mogelijk wilde verwijderen van latino's en Spaanstaligen en hij getraumatiseerd was door alles wat hij in zijn land van herkomst had meegemaakt, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij niet bij aankomst in een ander land dan zijn land van herkomst onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan blote beweringen nu hij geen enkel medisch attest voorlegt ter staving van zijn beweringen in dit verband, heeft verzoekers traumatiserende ervaring in zijn land van herkomst hem er bovendien niet van verhinderd om in België alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een verdere contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt voorts pertinent als volgt op: *"Nog blijkt dat u zich op 30 april 2019 inschreef bij de DVZ met het oog op de registratie van uw verzoek om internationale bescherming. Enkele dagen, op 3 mei 2019, werd uw verzoek geregistreerd. Toch verklaarde u op 5 mei 2019 bij de Brusselse politie dat u niet wist of u een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Meer nog, gevraagd of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg zouden staan, antwoordde u ontkennend (PV toegevoegd aan dossier). Ook dit wijst niet op een nood aan internationale bescherming, wat opnieuw twijfels doet rijzen bij uw aangehaalde problemen."*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij dronken was op de dag dat hij werd opgepakt, dat hij zich de helft van de gebeurtenissen van die dag niet herinnert, dat hij het proces-verbaal diende te ondertekenen alvorens hij zijn spullen terugkreeg en uit de lezing van dit proces-verbaal kan blijken dat hij de vragen niet begrepen heeft, te meer nu er geen tolk aanwezig was, dient erop gewezen dat uit het enkele feit dat verzoeker de gerichte vragen met “ja” of “nee” beantwoordde niet kan worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om de vragen te begrijpen en hierop antwoorden te formuleren. Dat verzoeker bij de politie verklaarde dat er niets zijn onmiddellijke terugkeer in de weg stond, doet dan ook - in samenhang met de overige motieven van de bestreden beslissing - wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen.

2.3.2.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat uit verzoekers verklaringen aangaande de door hem aangehaalde gebeurtenissen in El Salvador, waarbij drie benedeleden hem zouden hebben opgewacht aan de wijk waar hij woonde, op zich geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij doelwit was van een bende, (2) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit dat de mannen die in de buurt van de ingang van zijn wijk stonden te wachten hem al dan niet aanspraken, (3) het loutere gegeven dat mensen van wie één een machete draagt naar verzoeker kijken terwijl hij van een bus stapt op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, (4) hoewel de bewaker twee dagen na het incident de verdachten nog enkele keren op straat zou hebben gezien, verzoeker niet weet aan te tonen dat zij daar specifiek op hem stonden te wachten en er bovendien niets meer gebeurde tot zijn vertrek uit El Salvador en (5) verzoekers verwijzing naar zijn profiel als een man met tattoos op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen, nu hij deze vrees *in concreto* aannemelijk moet weten te maken, wat *in casu* niet het geval is, zoals wordt toegelicht.

Aangaande de inconsistente verklaringen over het feit dat de mannen die in de buurt van de ingang van zijn wijk stonden te wachten hem al dan niet aanspraken, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij nooit verklaard heeft dat de mannen niets tegen hem zeiden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk eerst aangaf dat de benedeleden niets zeiden om meteen daarna te verklaren dat ze wel zeiden “*kom*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 14). Met het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het ontkennen van ander afgelegde verklaring, slaagt verzoeker er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift verder dat hij heeft aangegeven te vrezen voor zijn leven omwille van zijn tattoos, waartoe hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkent dat mensen met een tattoo in El Salvador gevaar lopen omdat zij gezien kunnen worden als (rivaliserende) benedeleden, doch verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te dezen beperkt tot algemeenheden en geenszins ingaat op verzoekers concrete vrees. Daarnaast citeert verzoeker uit een artikel met een getuigenis van een man met tattoos die terugkeerde naar El Salvador (verzoekschrift, p. 13-14) en uit de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 (verzoekschrift, stuk 3) en besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte het risico in zijn hoofde minimaliseert.

De Raad wijst er te dezen op dat de verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*depending on the specific circumstances of the case [...]*”), waar verzoeker echter in gebreke blijft. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt: “*Wanneer gevraagd waarom u een target was van de bende verklaart u immers dat “wanneer ze mensen met tattoos zien dat ze dan denken dat die persoon van een rivaliserende bende kan zijn” (CGVS p. 12). Deze uitleg waarom de bende het op u gemunt zou hebben is echter louter speculatief. Het feit dat u vlak nadien verklaart dat “u het verder niet weet”, toont aan dat u slechts gist naar de reden waarom de bende u geviseerd zou hebben (CGVS p. 12). Verder heeft u geen concrete indicaties dat uw tatoeages de reden zouden zijn geweest van uw problemen. Bovendien weet u niet aannemelijk te maken op welke manier de benedeleden uw tattoos zouden hebben gezien. Op zoek naar een uitleg hoe ze uw tattoos konden zien, verklaart u dat de straat waar u door wandelt “redelijk druk is” en dat er “in de middag een jonge kerel met een broodmand fietst” (CGVS p. 13-14). Daarnaast verdenkt u mogelijk “de buschauffeur of de persoon die het geld int op de bus” (CGVS p. 14). Met deze algemene*

en speculatieve verdenkingen maakt u niet aannemelijk dat u wel degelijk een doelwit was van de bende omwille van uw tattoo's. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u niet eens zeker weet tot welke bende uw belagers behoorden (CGVS p. 15). Bijgevolg is het ook niet mogelijk te weten van welke rivaliserende bende u zagezegd verdacht werd lid te zijn. Tot slot kan worden opgemerkt dat u verklaart dat "in El Salvador iedereen weet dat iemand een bendelid is aan de hand van de kledij" en "aan de hand van de manier waarop ze spreken" (CGVS p. 14-15). Omgekeerd kan dus gezegd worden uw belagers relatief eenvoudig konden vaststellen dat u geen bendelid was, aangezien u zich anders kleedt en u op een andere manier spreekt. Bijgevolg weet u niet aannemelijk te maken dat u omwille van uw tatoeages in het vizier van bendeleden zou komen." Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen nu hij zich beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging en slaagt er dan ook niet in om voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De verwijzingen naar een artikel met een getuigenis van een teruggekeerde man met tatoeages en naar de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020 kunnen evenmin volstaan om *in concreto* een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Er dient immers worden opgemerkt dat ook uit de getuigenis van de man in het artikel blijkt dat, hoewel kan worden aangenomen dat het hebben van tatoeages een bijkomende risicofactor kan inhouden, hij als "clean" (vrije vertaling: schoon) werd bestempeld door de mannen die hem eerst tegenhielden omwille van zijn tatoeages wanneer eenmaal werd vastgesteld dat zijn tattoo's niet bendegerelateerd waren. Aangezien verzoeker zelf aangeeft dat zijn tattoo's "kunst" zijn en niet bendegerelateerd zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 december 2019, p. 12) en hij bovendien niet aannemelijk weet te maken dat hij gevisieerd zou zijn door bendeleden, laat staan dat hij gevisieerd zou worden omwille van zijn tatoeages (*supra*), kan verzoeker geenszins volstaan met het verwijzen naar deze tattoo's om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er immers niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.3.3. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.3.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen achterhaald is en de (humanitaire) situatie anno januari 2020 in El Salvador volledig ontspoord is waarbij het land “wordt gerund door bendes”, waartoe hij citeert uit het internetartikel “El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay” van The Guardian van 22 november 2019 en het internetartikel “Photo Essay. A Nation Held Hostage” van 30 november 2019, dient te worden opgemerkt dat kan worden aangenomen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de COI Focus “Salvador. Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019 en de daarin geconsulteerde bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (COI Focus “Salvador. Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (*ibid*, p. 6-7). De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (*ibid*, p. 11-19) waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. UNHCR stelde vast “that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet aantoonde dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt voor voormelde analyse niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in lijn met de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld. Te meer daar de door verzoeker aangehaalde informatie zelf grotendeels dateert van 2019, dewelke bezwaarlijk de situatie “Anno januari 2020” weergeeft en deze stukken dezelfde evoluties beschrijven als deze die in de COI Focus “Salvador. Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019 worden aangestipt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER